



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. március 2.
(vasárnap)**

Szepesy László

MEGTUDJÁK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR!

Énekek: 150,1, 47,1-3, 135,1, 761

Lekció: Zsidók 2,5-9

Alapige: Ezékiel 12,15-16

„És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eloszlatom őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba. De meghagyok közülük kevés férfit a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy elbeszéljék minden utálatosságukat a pogányok közt, akik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, a zsoltáros arra szólított fel bennünket, és hitvallásként mi is ezt énekeltük, hogy dicsérjétek az Urat, mert Te dicsőséges vagy, uralkodsz a mennyekben, angyalaid minden szavadra engedelmeskednek, és végzik a rájuk bízott munkát. Köszönjük, Urunk, hogy bár szemünkkel nem látjuk ezt a láthatatlan világot, mégis Úr vagy, és ezt megmutatod, kijelented a teremtéstől kezdve kezred munkáiban. Ahogy a zsoltáros is megvallotta: nagy hatalmatat már ennek a világnak a létezéséből is láthatjuk, és ezért is szólíthatsz fel bennünket arra, hogy magasztaljunk, imádjunk és kövessünk Téged. És hogyha arra gondolunk, hogy Krisztust hogyan magasztaltad fel, hogyan dicsőítetted meg, és tetted Őt mindenek Urává és Királyává, hogy Neki adtad a hatalmat mennyen és földön, akkor még inkább a Szentlélek munkálja bennünk a hálaadást, a dicsőítést, az engedelmesség utáni vágyakozást.

MEGTUDJÁK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR!

De, Urunk, bűnös szívünk az ellenkezőjét akarja hirdetni nekünk. Bocsásd meg, hogy nekünk az a természetes, hogy önmagunkat akarjuk irányítani, nem akarjuk eltérni, hogy más mondja meg, mit és hogyan tegyünk, nem hisszük, hogy van egy Királyunk, aki nálunk jobban tudja, hogyan kellene élnünk, és elsősorban engedelmes életet élnünk, boldogan, Veled való kapcsolatban. Kérünk, hogy bocsásd ezt meg nekünk. Bocsáss meg minden lázadásunkért, hűtlenségünkért, engedetlenségünkért, minden bűnért. Köszönjük, hogy Szabadítóul küldted nekünk a mi megváltó Urunkat, Krisztust, aki a Nélküled való életből arra hívott el minket, hogy a Te országodban, Neked szolgálva élhessünk örömmel és boldogan.

Magasztalunk, amikor az elmúlt héten, a munkahelyünkön a munkánk elvégzése közben olyan lelkülettel és olyan hittel tudtuk végezni a ránk bízott feladatokat, amely Rólad beszélhetett. Vagy az otthoni dolgainkat, akár a házimunkát, akár a gyermekekkel, unokákkal való együttlétet, vagy a házastársi közösséget, vagy egyszerűen csak a barátokkal való közösséget úgy élhetjük meg, amely Téged dicsőíthetett, mert a Te szavadra voltunk figyelemmel, és Téged akartunk követni. Mindez kegyelmed munkája, Urunk, a Szentlélek ajándéka, aki mindezt munkálja bennünk, hisz Ő az, aki az akarást és a véghezvitelt is megadja. Kérünk Téged, hogy újíts meg bennünket, és erősíts meg az odaszánásban, az engedelmisségben.

Kérünk, hogy használd fel ezt a mai alkalmat is, hogy a Te szavad előtt ne csak megalázzuk magunkat, ne csak saját feladatunknak lássuk a Te parancsaidnak való engedelmisséget, hanem szeressünk Téged, és önként igyekezzünk a Te útjaidon Téged követve élni és járni. Ezért kérjük, hogy a Szentlélek nyitogassa most is a szívünket az ige előtt, és hogy Te tedd gyümölcsözővé azt, add, Urunk, hogy növekedve betöltse teljes szívünket, és gyümölcsöt teremve legyen hasznos szereteteink számára és Téged dicsőítővé!

Krisztusért kérünk, így munkálkodjál most is, dicsőítsd meg szent nevedet szívünkben!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus földi élete alatt nagyon egyszerűen hívott el embereket, annyit mondott nekik: „kövess engem”. Ezzel a két szóval hívta el Mátét a vámszedő asztal mellől, ezzel hívta el Fülöpöt, a későbbi apostolt, ugyanezt mondta beszélgetése végén a gazdag ifjúnak: „gyere és kövess engem”, és számtalan más embert is erre szólított fel (Mt 9,9; 19,21; 8,22, Jn 1,43). A Krisztus-követés olyan nagy téma, amelyet egy igehirdetésben nem lehet természetesen kimeríteni, ezért én ma csak ennek a követésnek egyik oldalát, aspektusát szeretném a Testvérek elé hozni, és az igéből megvilágítani. Mégpedig azt, hogy amikor Krisztus az Ő követésére szólít fel, akkor egyúttal arra hív minket, hogy hódoljunk be az Ő hatalmának, ismerjük el az Ő ural-

mát életünk felett. Miközben erről beszélünk, végig legyen bennünk az a gondolat is, hogy a Biblia szerint Isten gyermekei vagyunk, Ő azzá fogadott bennünket. De a Vele való kapcsolatunknak van egy másik oldala, aspektusa is, és ennek központi gondolata, hogy Isten Krisztust Úrrá tette életünk felett.

A napokban a református bibliaolvasó kalauz szerint Ezékiel könyvét olvassuk. Ennek a csodálatos bibliai könyvnek az egyik központi gondolata Isten szuverén hatalma és uralma, amelyre újból és újból visszatér a próféta. Van egy kifejezés, amely az egész könyvön keresztül vonul, újból és újból megjelenik, konkrétan ezekkel a szavakkal ismétlődik: „*megtudják, hogy én vagyok az Úr*”. Ez a kifejezés 60-nál többször jelenik meg ebben a könyvben, vannak fejezetek, ahol többször is: „*megtudják, hogy én vagyok az Úr*”. Azt jelenti, hogy Isten azért ítélte el és büntette meg Júdát, hűtlen népét a babiloni fogsággal, és büntette meg az Izráel ellen támadó szomszédos nemzeteket, hogy nyilvánvaló legyen az egész világ és emberiség számára, hogy Isten az egyedüli Úr, aki létezik, aki uralkodik és bír minden hatalommal. Ő az, aki irányítja a népek sorsát (a saját népéét, de az egész világ összes népéét is), Ő az, aki az egyiket hatalmassá teszi, és Ő az, aki nemzeteket szétszór a világ különböző pontjaira. Hatalma van népét megbüntetni úgy, hogy Benne nem hívó, pogány és kegyetlen népeket irányít (mint pl. a babiloni népet), de hatalma van látszólag megsemmisült, a világ minden tájára szétszórt népét ismét összegyűjteni, egy nemzetté kovácsolni, mintegy a halálból feltámasztani, ahogyan Izráellel tette a babiloni fogság után.

Ez a gondolat Ezékielnél, hogy Isten az ítéleten és a szabadításon keresztül tegye nyilvánvalóvá, hogy Ő az egyedüli Úr, nem újkeletű az Ószövetségben. Már a 2Mózes 7,5-ben is azt mondja az Úr, hogy Egyiptomot nemcsak azért büntette meg a 10 csapással, mert népe ellen számtalan bűnt elkövetett, hanem azért is – és ugyanezeket a szavakat használja –, hogy megtudják a népek, hogy Ő az Úr. Mózes 3. könyve számtalan isteni parancsot tartalmaz, amelyet népének adott. Vallási, erkölcsi, politikai parancsok és törvények ezek. A 18. fejezettől a 26. fejezetig számtalan alkalommal megismétlődik ez a kifejezés: „*mert én vagyok az Úr*”. Valahányszor csak egy dolgot megparancsol Isten az Ő népének, az indoklás, az ok, amiért ezt megparancsolja, ez, és ezt ismétli Mózes is: „*mert én vagyok az Úr*”. Amikor később izráeli kémek Jerikóba mennek a honfoglalás idején, és egy asszony, Ráháb elrejtí őket, majd beszél velük, azt vallja meg, hogy a jerikóbeliek mennyire rettegnek Izráel Istenétől, mert hallották, mit cselekedett Egyiptommal, az akkori szuperhatalommal, hallották, hogy az Izráel ellen összegyűlő népekkel és városokkal mi történt, és félnek. Ez az asszony, Ráháb egy gyönyörű hitvallást tesz, ami így hangzik: „*Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön!*” (Józs 2,11) És ez így folytatódik az egész Ószövetségen keresztül. Isten újból és újból kijelenti azt, hogy Ő az egyedüli Úr, és nincs Rajta kívül más. Aki Benne hisz, az meghódol az Ő hatalma előtt, és elisme-

MEGTUDJÁK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR!

ri az Ő uralmát a saját élete és az egész világ felett. Itt legyen személyessé ez az üzenet, mert gyakran azt mondjuk: igen, Isten Úr az egész világ felett, de sokszor nem jutunk el oda, hogy na és az én életem felett? Nekem megmondja, hogy mit tegyek? Ő valóban az én Uram is? A babiloni fogságban élő próféták (Ezékiel és Dániel próféta) könyveiben is ugyanezt látjuk kidomborodni, hangsúlyozni: Isten mindenek felett való Úr.

Az Újszövetség is ugyanezt hirdeti, mert Isten nem változik. Az Ő Úr voltát hirdeti az Újszövetség népének, nekünk is. Bár Jézus Krisztus elutasította, hogy a zsidók koronát tegyenek a fejére, és valamiféle földi királynak képzeljék Őt, de az Ő Úr voltát sosem tagadta, sőt, még hirdette is. A János 13,13-ban például azt mondja a tanítványainak: *„Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok”*. Lukács evangélista egyik fő célja az volt, hogy megmutassa nekünk, kicsoda Jézus Krisztus. Lukács megmutatja az egész evangéliumában, hogy Krisztus hatalma és uralma mindenre kiterjed: betegségek felett uralkodik, parancsol nekik; az ellenségeinek, az ördögöknek is parancsol, kiűzve őket egy szóval, egy szót szól, és az elég hatalommal, súllyal bír, hogy engedelmeskedjenek Neki ellenségei; a természet erőit uralta, szeleket és vizeket irányított; és Isten Fiaként még a bűnöket is hatalma van megbocsátani. A keresztyén egyház is világosan és egyértelműen Úrnak vallotta Krisztust nagyon sokáig. Pál apostol ezt írja: *„Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust...”* (2Kor 4,5). Itt hangsúlyos, hogy nemcsak azt mondja, hogy Jézus Krisztus, hanem azt, hogy Ő Úr is. Hitünk lényegéhez tartozik, hogy Őt Úrnak ismerjük meg és valljuk meg, hiszen a Szentlélek is ezt a felismerést, hitet munkálja ki bennünk. Erről beszél az 1Korinthus 12,3b, amely azt mondja: *„senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által”*. Tehát a Szentlélek is fel akarja ismertetni velünk, hogy Ő nemcsak Jézus, hanem Ő Úr Jézus. És mi a Szentírás válasza arra kérdésre, hogy mit kell tennem ahhoz, hogy üdvözüljek? Az Apostolok Cselekedetei 16,31 rövid válasza az: *„Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz”*. A Róma 10,9 ugyanezt erősíti meg, amikor azt mondja: *„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol”*. Tehát az ige szerint az igazi, megmentő hit lényege egyértelműen Krisztus Úr volta. Isten célja, ahogyan Ezékiel könyvében is olvashatjuk számtalanszor, hogy a világ megtudja, hogy Ő Úr mindenek felett.

Mi következik ebből ránk nézve? Mire hívott el minket Jézus Krisztus? Ha Ő Úr, akkor mit jelent nekünk Őt követni? Az ige világossá teszi számunkra, hogy Krisztus Úrként nem többet és nem kevesebbet kér tőlünk, mint-hogy teljesen adjuk át magunkat, életünket Őneki. Higgyük el, hogy Isten Őt tette Úrrá világunk és életünk felett, és fogadjuk el ezt, akkor is, amikor a világ többsége, az emberek többsége nem hajlandó ezt a tekintélyt, ezt a hatalmat, ezt az uralmat elismerni és elfogadni. Amikor Krisztus az Ő köve-

tésére hívott el minket, akkor nem társaságot keresett csupán, hogy barátai és csodálói legyünk, akiket Ő szabadításaival és csodáival majd – bocsánat a kifejezésért – elszórakoztat. Nem is csupán közönségre vágyott, akik meghallgatják prédikálását, utána pedig dicsérik Őt szónoki teljesítményeiért és bölcs gondolataiért. Jézus Krisztus azért hívott el bennünket, hogy maradéktalanul, teljes mértékben átadjuk, alá vessük magukat az Ő uralmának és hatalmának.

Az Újszövetségben is Jézus Krisztusra két szót is találunk, amely az Ő Úr voltát hangsúlyozza. Az egyik a *küriosz*, a másik a *deszpotész*, amelyből az ismert *despota* szavunk származik. A *küriosz* szó azt jelenti, hogy az illetőnek hatalma van mások felett, és képessége van megcselekedni a saját akaratát, még hogyha ellenkeznek vele, akkor is. A *deszpotész* pedig a rabszolgatulajdonosokat jelölte. Az ókori világ rabszolgatartó rendszerében egy rabszolgának így kellett megszólítania tulajdonosát, gazdáját. Mindkét kifejezés az ókori rabszolgatartás szótárába tartozik. Erről gyakran elfeledkezünk. Mai világunkban, a demokráciák korában már idegen tőlünk a rabszolgaság rendszere. Az ókorban viszont ez mondhatni a mindennapi élethez tartozó dolog volt, és amikor Krisztus tanította az Övéit, szándékosan ebben a meglévő, bár Istentől nem jóváhagyott rendszerből hozott egy példát, és használta a *dulosz* (szolga, rabszolga) kifejezést, és az úrra vonatkozó *küriosz* és *deszpotész* kifejezéseket, hogy ezekkel jellemezze a Vele való kapcsolatunkat. Erről gyakran elfeledkezünk, és a bibliafordítók is sokszor finomítanak a fordításon, mert ott, ahol ez a *dulosz* szó szerepel, legtöbbször rabszolgát kellett volna fordítani, mert az egy másik eset, amikor valaki jogilag szabad ember, senkinek sem a tulajdona, de önként szolgál (*diakónusz*). Ez is szerepel a Szentírásban, de a legtöbb esetben a *duloszal*, a rabszolgával találkozunk. És erről elfeledkezünk, hogy Krisztus szándékosan használta ezt a hasonlatot és ezt a képet. Olyan rabszolgatartó urat jelöltek ezekkel a szavakkal, akinek teljes hatalma volt embertársa fölött, aki szó szerint a tulajdona volt neki. Az alattvalóknak – ha királyra vonatkoztatjuk a *küriosz* szót – kötelességük volt engedelmeskedni uraiknak, nem csupán azért, mert ők így döntöttek, mert a király így gondolta, hanem azért, mert jog szerint nem volt szabadságuk arra, hogy másképp tegyenek. Az ország törvényei kötelezték az embert az engedelmességre. Ha valaki Krisztus korában meghallotta valamelyik kifejezést (*küriosz* vagy *deszpotész*), akkor rögtön egy harmadikra is gondolt, mégpedig a rabszolgára. Mert ahol van egy úr, van egy rabszolgatartó, ott kell lennie egy rabszolgának is. Az egyik fogalom, cím feltételezi és biztosítja a másik létezését. Csak ott lehet valaki úr, ahol vannak engedelmességgel tartozó alávetett emberek is. A Júdás 4 mindkét szót Krisztusra vonatkoztatva használja: „*a mi egyedüli uralkodónkat (deszpotész) és Urunkat (küriosz), Jézus Krisztust megtagadják*”. A Szentírás tehát világossá teszi számunkra, hogy Krisztus ilyen mértékű hatalommal bíró Úrnak vallja magát, és minket arra hív,

MEGTUDJÁK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR!

hogy mi is ismerjük el Őt saját Urunknak. Természetesen ezzel nem azt mondja Krisztus, hogy Ő olyan lenne, mint egy bűnös rabszolgatartó ember, aki igazságtalanul, tárgyként kezel egy másik embert, hanem amikor ezzel a hasonlattal jellemzi a Vele való kapcsolatunkat, akkor hatalmának nagyságát és milyenségét fejezi ki. Őneki legalább olyan nagy tekintélyt, hatalmat és befolyást kellene tulajdonítanunk, mint régen egy rabszolga tulajdonított urának és gazdájának.

Ezek szerint tehát Krisztus a mi Urunk, és mi az Ő rabszolgái vagyunk? A Szentírás szerint lényegében véve igen. A Biblia sokszor használja a rabszolga szót annak kifejezésére, hogy mit jelent igazi keresztyénnek lenni. Az 1Korinthus 7,22-23 szerint „*aki szabadságban hívatott el, Krisztusnak szolgálja. Áron vétettetek meg, ne legyetek embereknek szolgálói*”. Maga Krisztus is használja tanítványaira ezt a hasonlatot: „*Nem följobbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a rabszolga az ő uránál*” (Mt 10,24). A tanítvány szót annyira szeretjük hangsúlyozni. Manapság sokan mondják a keresztyének közül is: legyél tanítvány, tanítványozzunk! Akkor miért nem használjuk ennek a hasonlatnak a másik felét is? „*A rabszolga az ő uránál.*” Az apostolok, Pál, Jakab, Péter – nézzük meg leveleik elején – úgy mutatkoznak be, mint Jézus Krisztus rabszolgái. „*Pál, Jézus Krisztus szolgálója*” – így olvassuk a fordítást, de ott a rabszolga szó szerepel.

Keménynek tűnik ez a kifejezés, tudom, és sokan enyhíteni próbálnak a jelentésén. A rabszolgaság intézménye és rendszere annyi negatív képzetet és olyan erős érzelmeket kelt bennünk, hogy ösztönösen idegenkedünk tőle. De bármennyire is ellenszenves kultúránk és természetes gondolkodásunk számára ez a rendszer, mégsem szabad finomítanunk a politikai korrektség jegyében Krisztus üzenetén, miszerint Ő arra hív el minket, hogy annyira legyünk az Övé, mint amennyire a rabszolgák a gazdáik tulajdona voltak. Modern XXI. századunk embere nem csupán ellenkezik mindenféle alávetettség gondolatával szemben, hanem egyenesen rabja a szabadság és a személyes beteljesedés ideológiájának. Pont ezért ez a biblikus kép, hogy a keresztyén rabszolga, és Krisztus az ő Ura, egyre inkább hiányzik a keresztyének szótárából. Mert a világból átvesszük, de sajnos a bűnös szívünk is hajlamos erre, hogy lázadjunk az Úr tekintélye ellen. Mert a világban is azt látjuk, hogy eltűnik vagy már el is tűnt az alávetettség és a tekintély gondolata a mindennapi életből. Ezek helyett az egyenlőség, a tolerancia és a jog korát éljük.

Elég csak a családról alkotott modern elképzeléseket átgondolnunk, hogy meglássuk ezt. Mert pl. az Isten által teremtett szülő-gyermek kapcsolatban mi az, amit hirdetnek manapság? Nem arról beszélnek a legtöbbit, hogy a gyermekek hogyan tartoznak szót fogadni szüleiknek, hanem arról beszélnek, hogy a gyermeknek milyen jogai vannak. Nem a gyermekeknek kell megtanulniuk alkalmazkodni a felnőttekhez, tőlük tanulni, nekik szót fogadni, hanem fordítva: a felnőttek alkalmazkodjanak a gyermekek igényeihez, szol-

gálják ki őket, ne várják el tőlük a szófogadást, hanem ők legyenek mindenben megértőek. Én itt most nem az ellen az egészséges pedagógia ellen akarok beszélni, amely gyermekszerűen tanítja a gyermeket, mert az egy nagyon jó pedagógia, hanem az elvárásokról, amiket támasztunk, illetve a szülők iránti tisztelet kérdéséről. A szülők, vallják sokan, saját igényeiket mindig – nem úgy általában, hanem mindig – háttérbe kell, hogy helyezzék, a gyerek igényeit pedig előbbre. Miközben ezt teszik, sokszor nem látják a következményeket: egy adott szituációban kedvesnek, a gyermek iránti szeretetnek tűnhet, de nem gondoljuk végig, hogy hosszú távon milyen embereket nevelünk ki. Olyanokat, akiket mindig kiszolgálunk, akikhez mindig alkalmazkodunk, akiknek sosem mondanak nemet. Milyen felnőtt lesz az ilyen gyermekből? Ezt gondoljuk végig! A gyermekek nem tanulják meg azt, hogy várni is lehet, sőt kell is a dolgokra, nem azonnal kapnak meg mindent. Nem tanulják meg, hogy másokra is figyelemmel kell lenniük, mint pl. a szülőknek is lehet programjuk, munkájuk, feladatuk, és a családi életet nem a gyermekek programjai köré kell szervezni. Ugyanez igaz arra is, amikor a szülők valamit mondanak a gyermeknek, pl. étkezés után töröld le és takarítsd le az asztalt magad után, és ha a gyermek nem teszi meg, nagyon sok esetben a szülő türelmetlenül mit tesz? Fogja, és maga megcsinálja. Pedig a gyermek ugyanúgy el tudná végezni, csak a gond az, hogy nem várják el sokszor tőle.

Számtalan példát lehetne még hozni arra, hogy lássuk, a tisztelet megtanulása, megadása háttérbe szorul, és a helyét az ÉN veszi át. (Természetesen vannak kivételek is, de most nem ezekről beszélünk.) Majd ÉN eldöntöm, hogy kivel hogyan bánok, hogyan viselkedem. Az alá- és fölrendeltség elképzelése egyenesen felháborító sokak számára. Modern korunk demokráciáiban kevesen élik meg, hogy hatalom alá vetett emberek vagyunk. Sem királyunk, sem fölöttünk álló földesuraink nincsenek, mint egykor elődeinknek voltak, hogy érezhetnénk azt, amit ők: bizony vannak fölöttünk állók, és nem tehetek meg akármit. Még a főnökök fogalmát is átdefiniálja korunk. Cégeknél ma már nem az az ideál, hogy egy főnök irányt mutasson, vezessen, hanem hogy a csapatban való gondolkodást, a 'mi mindannyian egyelőek vagyunk' érzést erősítse, és azt, hogy mi nem is munkahely, hanem egy nagy család vagyunk. Nem ugyanaz a kettő, Testvérek. Ez a jelenség is a tekintély csorbítása miatt jelent meg egyes munkahelyeken.

Bár társadalmi szinten nem úgy élünk, mint elődeink, de maga a vágy, hogy egyenlőként kezeljenek minket, és ne legyünk senki hatalma alá vetve, sajnos nagyon is ősi, egészen a bűnesetig nyúlik vissza. Az első emberpár bukása után az emberi természet számára idegenné és visszataszítóvá vált az a gondolat, hogy Istennek alávetve kelljen élnünk. Éva vajon nem az ellen lázadt, hogy Isten adott neki egy parancsot, és ő nem akarta azt komolyan venni? Nem ez volt kísértésének egyik része? Jó az, amit Isten rossznak mondott? Megteszem azt, amit megtiltott? Ez nem tekintély elleni lázadás?

MEGTUDJÁK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR!

E helyett szívünkön eluralkodott Isten uralma, vezetése, hatalma elleni lázadás vágya, egyfajta hazug szabadságérzet, ami miatt manapság is a legtöbb ember Isten nélkül akar élni. Ezért is radikális változás, amikor az embert Isten megtéríti, és hirtelen belép egy nagy tekintély az életébe, mert korábban ki volt a tekintély? Én. Mindent úgy teszek, ahogyan én jónak látom. Esetleg időnként kényszerítenek, mert nincs hatalmam mások fölött, de én vagyok a lényeg. Ezért olyan nehéz sokszor az uralomváltás, hogy Isten mondja meg nekem, hogy mit tegyek. A szabadság illúziójával áltat minket bűnös szívünk, miközben valójában a bűn rabszolgaságában élünk. Az ember nem él igazi szabadságban. Testi vágyaink, kívánságaink vezérelnek és irányítanak minket. Az „*olyanok lesztek, mint Isten*” gondolata befészkelte magát a szívünkbe, és ezért egyenlővé akarunk válni mindenkivel, meg akarjuk szüntetni az Isten által teremtett alá-fölé rendeltség természetes viszonyait. Természetesek, mert Isten teremtette ezeket. A gyermek és szülő legyen egyenlő, feladatukra és munkájukra nézve a férfi és nő legyen egyenlő, a teremtmény és Isten legyen egyenlő! Ebből a gondolkodásból fakad minden Isten elleni lázadásunk, hiszen magunk akarjuk uralni és irányítani életünket, ódzkodunk attól, hogy valaki más alá legyünk rendelve.

Krisztus igénye ettől függetlenül nem változik: vagy behódolunk Neki, és Őt szolgáljuk, vagy továbbra is a bűn rabszolgái maradunk. Ez a két opció van. Ez a két ország, uralom és hatalom. Mert senki sem lehet két úr rabszolgája, csak egyé. Ő nem azért jött, hogy a Sátán zsarnoki uralma alól átvigyen minket Isten demokráciájának jogokkal és követelésekkel teli boldog országába, hanem hogy az Ő királyságába vigyen át, ahol Ő az Úr, mi pedig az Ő boldog szolgái lehetünk. Mert az Ő rabszolgájának lenni boldogság, és erre hadd térjek ki. Mert Krisztushoz nincsen hasonló Úr. Gondoljuk át, miért. Úrnak lenni sok mindent jelent, 3 dolgot hadd emeljek ki. Először azt, hogy az Ő tulajdona vagyunk. Egy úrnak tulajdonjoga van a szolgája felett. Másodsor: hatalma van a szolgája felett. Harmadszor pedig: megkérdőjelezhetetlen parancsadási joga van. Megmondhatja neki, mit tegyen. Tehát tulajdonjoggal, hatalommal bíró és parancsot adó személy az Úr. Jézus Krisztus ezzel az igénnyel lép hozzánk, és hív arra, hogy kövessük Őt, és legyünk Vele kapcsolatban. Mit jelent tehát, hogy Krisztus a mi Urunk? Kicsit hadd fejtsen ki részletesebben.

Először is, hogy Isten gyermekeiként az Ő tulajdona vagyunk. Őhöz tartozunk. Nem egyedül kell élnünk ebben a világban, mint ahogy azt sok filozófus akarja elhíttetni velünk. Istenhez tartozunk! Ezt az örömhírt a Biblia mindennél világosabban hirdeti nekünk. „*Megjelentettem a Te nevedet*” – mondja Krisztus az Atyának – „*az embereknek, akiket e világból nékem adtál: Tied voltak, és nekem adtak azokat*” (Jn 17,6). Az Övé vagyunk! Aztán az 1Korinthus 6,19-20 azt mondja: „*Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyerte-*

tek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi”. Hát nem csodálatos, hogy a testem is, a lelkem is az Úré? Krisztus drága árat fizetett értünk! Az 1Korinthus 3,23 pedig szó szerint kimondja, hogy Krisztusé vagytok. A 2Korinthus 10,7-ben is ugyanezt erősíti meg, hogy minden hívő ember Krisztus tulajdona. Ez pedig a legcsodálatosabb hír! Mert vajon nem igazi öröm és boldogság olyan Úrhoz tartozni, aki nem egy zsarnok, nem egy kegyetlenkedő despota, mint amilyen a bűn, amely kényszerít bennünket, és nem ad igazi boldogságot, hanem olyan, aki annyira szereti az Övéit, hogy életét adta értük a golgotai kereszten? Vajon hány ember mondaná azt, hogy egy bárány vagy egy nyáj élete többet ér egy emberi életnél? Ha fel kellene áldozni valamit, nem azt mondanánk, hogy inkább pusztuljon az állat, mint az ember? Krisztus mégis, mint jó Pásztorunk, nem életét adta az Ő juhaiért, értünk? Óhózzá tartozni nem igazi boldogság? Szolgaság, mert nem a magamé vagyok? Rossz dolog, hogy nem önálló vagyok, hanem Krisztushoz tartozom? Erre csak azok gondolnak, akik nem tapasztalták meg a Krisztushoz tartozás örömét, valóságát és boldogságát! Mikor Krisztus arra hív minket, hogy kövessük Őt, azt érti alatta, hogy tartozunk Őhózzá, legyünk az Övé, ismerjük el, hogy az Ő tulajdona vagyunk.

Másodszor: Krisztusnak Úrként hatalma is van fölöttünk. Ez azt jelenti többek között, hogy ereje van, képessége van és joga van befolyásolni minden életünkkel, lelkünkkel és személyünkkel kapcsolatos dolgot. Bár az embereket a legtöbb esetben megrontja a nagy hatalom, a Szentírásból világosan látjuk, hogy Jézus Krisztus hogyan használta minden hatalmát arra, hogy dicsőítse mennyei Atyánkat, és megmentsen minket a kárhozattól. És hogy mi mindent megtett értünk, az az evangéliumokból látjuk. Az Ő hatalmát lássuk a legnagyobbaknak, mert az előtt nincs leküzdhetetlen akadály, még szívünk keménysége és makacssága sem akadály az Úrnak, össze tud bennünket törni, gyermekeivé tud fogadni. Őt nem tudja korlátozni senki és semmi. Ezékiel könyve ezt világossá teszi számunkra: teljes országok és birodalmak tudtukon kívül azt teszik, amit az Úr akar és eltervezett. Babilon uralkodója nem azért foglalta el Júdát, és rombolta le Jeruzsálemet, mert Isten azt mondta neki, hanem mert egy kapzsi, önző, hatalomvágyó, pénzéhes ember volt. De mégis megtette, amit az Úr akart, tudtán kívül, mert Isten hatalmas, hogy még azokat is irányítsa, akik nem hisznek Benne. Nem ismerték az Ő akaratát, mégis véghez vitték azt. Ábrahám leszármazottait nagy néppé tette, és Isten megmutatja a hatalmát, hogy meg tudja az Ő népét szabadítani a szuperhatalmak kezéből is. Megszabadította Egyiptom kezéből; amikor jött az asszír invázió, Júdát megtartotta; amikor babiloni fogságba elvitték népét, onnan kihozta. Teljes szétszóratottság állapotából, mintegy nemzeti halálból összegyűjtötte őket, és ismét egy nemzetté kovácsolta. Kinek van erre hatalma? Egyedül az Úrnak! Elismerjük mi ezt a hatalmat? Amikor el-

MEGTUDJÁK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR!

mondjuk az úri imádságot, és a végén azt mondjuk: „*mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség*”, akkor valóban ilyen hatalmas Úrnak hisszük Őt, megnyugszik a mi szívünk azért, mert tudjuk, hogy az Ő uralma alatt biztonságban élhetünk, mint egy erős kezű király hatalma alatt?

Végül pedig Krisztus Úrként parancsol is nekünk, mert az uralkodóknak ez joga. Egy rabszolga sosem vonhatta kétségbe ura parancsait, ha megtette, annak súlyos következményei lettek. Ha az úr azt mondta, hogy ma kisöpörd az udvart, akkor a szolgának az volt a feladata. Krisztus annyi mindent parancsol nekünk az igében, mi mégis sokszor csak lehetőségként, opcióként tekintünk ezekre, nem pedig kötelező parancsként, amelyeket meg kell tennünk. Miért? Nem azért, mert nem érezzük magunkénak a feladatokat, amiket nekünk adott? Miért? Mert nem érezzük magunkat szolgáknak. Mert továbbra is magunk akarunk parancsolni, rendelkezni saját életünk felett! Pedig Krisztus nem olyan Úr, aki lenézne bennünket, hanem olyan, aki barátainak tart bennünket. És ezzel a gondolattal hadd zárjam. A János 15,14-15-ben ezt olvassuk: „*Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgáknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura: titeket pedig barátainak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek*”. Nagyon fontos megértenünk, hogy Krisztus bár rabszolgának mond minket, mert elvárhatja tőlünk, hogy mindent, amit parancsol, megtegyünk, ugyanakkor barátainak is mond minket, mert szeret bennünket. Mi pedig nem azért válunk az Ő barátainká, mert engedelmeskedünk Neki, mintha ezzel kiérdemelnénk ezt a kiváltságot. Az engedelmesség nem a barátság oka, hanem bizonyítéka annak, hogy valaki az Ő barátja. Aki ugyanis szereti Őt, mint barát is, az engedelmeskedik Neki mindenben. Az engedelmességről tehát azt mondja Krisztus, hogy minden hívőtől megköveteli, de ez nem nehéz az Övéi számára, mert az Iránta való szeretet gyümölcse az. Ellenben az engedetlenség is az, egyértelmű jele a szeretet hiányának vagy a tekintély hiányának. A Lukács 6,46-ban azt kérdezi ugyanis Urunk: „*Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem cselekszitek, amiket mondok?*” Úgy képzeljük el tehát Krisztussal való kapcsolatunkat, mint az ókori királyok kapcsolatát bizalmas szolgáikkal. Egy uralkodónak az alattvalói közül voltak bizalmasai, akikkel megosztotta terveit, titkait, személyes dolgait, akik barátainká váltak, de ők attól még az alattvalói is maradtak. A szolgák barátsága uraikkal nem tette semmissé a kapcsolatukban lévő tekintélyt. A gazda úr maradt, a szolga pedig szolga. De mind a kettőben szeretet volt a másik iránt. Ugyanígy a szeretetét fejezi ki Isten felénk azzal, hogy barátainak mond bennünket. Megismételném, amit az elején mondtam: Isten gyermekei vagyunk. Szeretném, ha az eddig elmondottakat nem ellentétesítenénk ezzel. Az Úrral való kapcsolatunk elég mély és összetett tud lenni, és azon kívül, hogy megengedi nekünk gyermekeként, hogy a hatalmas Is-

tent Atyának szólítsuk, ugyanakkor Ő továbbra is Úr marad nekünk, mi pedig az Ő szolgálói maradunk.

Tehát Krisztus arra hívott el minket, hogy kövessük Őt, mint Urunkat. Ez alatt pedig ezt értette, hogy higgyük el: az Ő tulajdona vagyunk, Őhöz tartozunk, az Ő hatalma, befolyása alatt tölthetjük életünket, és Ő parancsolhat nekünk. Személyesen, egyen-egyenként gondoljuk végig, hogy vajon a Krisztussal való kapcsolatunkat jellemzi-e ez. Gyakran mondjuk Őt Úrnak, de vajon életünk és szívünk mit tükröz? Ha már felismertük, hogy Isten Őt tette a mi Urunkká, akkor adjunk hálát Őneki ezért, és kérjük, hogy az engedelmisségben és Krisztus ismeretében növeljen minket! Ha pedig még nem, akkor kérjük Istent, adja meg nekünk, hogy megtudhassuk, ahogy az ige mondja: „*megtudják, hogy én vagyok az Úr*”!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Te nem tekintetted zsákmánynak azt, hogy Te az Istennel vagy egyenlő, hanem szolgálói formát vettél fel, emberré lettél, mint mi, kivéve a bűnt, és mindenben engedelmes voltál, megtetted, amit mennyei Atyád mondott és parancsolt Neked, és ezért méltóvá váltál arra, hogy minden név fölé magasztaljon fel Téged, hogy minden térd meghajoljon Előtted, „*mennyeieké, földieké és föld alatt valóké*”. Urunk, hálát adunk, ha már ilyennek megismerhettünk Téged, és köszönjük Néked, hogy ha megmutattad a Te nagy hatalmadat, és mi azon nemcsak elcsodálkoztunk, hanem alávetettük magunkat, kértük, hogy Te legyél a mi Urunk, és életünket is így igyekszünk alakítani, és a Te parancsaidat, igédet megismerni, hogy egyre inkább azokon az utakon járjunk, amerre vezetni akarsz minket, amelyeket Te jelölsz ki, nem pedig a mi bűnös szívünk vágyai vagy mindaz, amit kívánunk.

Köszönjük Neked mindezt, és kérjük, bocsásd meg minden engedetlenségünket, hűtlenségünket, szófogadatatlanságunkat. Kérünk, hogy az Úr Krisztushoz hasonlóvá formáld bennünket, Szentlelkeddel támogasson minket, Ő munkálja bennünk az engedelmisséget. Kérünk Téged, hogy így segíts gyermekeidként, de egyben a Te szolgálóiként Rád mutató életet élnünk otthonunkban, munkahelyünkön, iskolában, itt a gyülekezetben. Akárhol is legyünk, gyermeki örömmel, de mégis akaratod előtt szolgálóként meghajolva, és azt követve tudjunk valóban világítani a Te igéd által, Hozzád hívni embereket. Kérjük, segíts megélnünk ennek boldogságát is. Sokszor tehernek és nehézségnek gondoljuk a Te igédet, pedig arról azt mondod, hogy a Te igéd és terhed gyönyörűsége és könnyű. Segíts ezt megélnünk.

Eléd hozzuk betegeinket, otthon és kórházi ágyban fekvőket. Kérjük, Te legyél az ő gyógyítójuk, de hitet is Te adj nekik, erősítsd meg a Veled való lelki kapcsolatukat, hogyha megőrződ is a betegséget, legyen erejük elhordozni azt Veled együtt. Eléd hozzuk gyászolóinkat. Kérjük, Te legyél az ő vigasztaló

